

Въ училищния дворъ се носѣше силенъ глъчъ.

Децата играеха, прескачаха се, боричкаха се. Нѣкои се заливаха отъ смѣхъ, други пѣеха... На всички сърдцата радостно биеха.

— Мирно, деца! Не лудувайте такива! — викаше отъ време на време учителѣтъ.

— Какъ да не лудуватъ! — отвърща стариятъ слуга бай Ради. — Всѣка Пролѣтъ е все тъй. Дохожда нѣщо незнайно и невидено, вмъкне се подъ кожухчетата имъ и тѣ туку хукнатъ луди подлудѣли.

А най-голѣмиятъ лжчъ, доволенъ и щастливъ, поглеждаше всѣко кѣтче на земята. Той се спрѣ до едно прозорче и надникна вѣтре.

Туку що оздравѣло момченце се мѣчеше да пристѣпя, като се закрепяше по стената. Майка му го пазѣше да не падне. Когато лжчѣтъ се вмъкна вѣтре, момченцето трепна.

— Добъръ день! — каза лжчѣтъ.

— Добре дошелъ, лжчъ! — извика радостно момченцето и усѣти, че силитѣ му бързо нахлуватъ въ изнемошѣлото тѣло.

— Мамо, какво е това? — питаше то и гледаше лжча.

— Пролѣтъ, мое дете!

— За кого е дошла?

— За тебе, миличко. Тя разбра, че ти вече оздравяшъ, та е дошла да те разходи изъ своето царство.

Лжчѣтъ милваше лицето на оздравѣлото момченце и го водѣше къмъ вратата.

— Хо, хо! Кѣде ме водишъ, лжчъ? — питаше момченцето.

— На одърчето, малко другарче, — отвърна лжчѣтъ. — Отъ тамъ иди да погледнешъ какво чудо е Пролѣтъта.

— О, чудо, чудо, чудо! — шепнѣше момченцето и пристѣпяше къмъ вратата.

Добри Немировъ

